

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20C/191/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114213183
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8114213183.3

Uznesenie

Okresný súd Prešov, samosudca JUDr. Marek Bujňák, v právnej veci žalobcu mBank S.A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Pribinova 10, 811 09 Bratislava, IČO: 36 819 638, zastúpeného advokátskou kanceláriou MCGA legal, s.r.o., so sídlom Partizánska 811 03 Bratislava, IČO: 36 715 662, proti žalovanej M. C., N.. X.X.XXXX, A. G. X, W., občianka SR, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o návrhu žalovanej na obnovu konania vo veci 11Ro/72/2013, takto

rozhodol:

I. Návrh na obnovu konania z a m i e t a .

II. Žalovaná je p o v i n á nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 357,04 eura (trovy právneho zastúpenia) na účet pr. zástupcu žalobcu, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Platobným rozkazom Okresného súdu Prešov zo dňa 4.4.2013, sp. zn. 11Ro/72/2013 bola odporkyňa zaviazaná na zaplatenie sumy 3.179,83 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 3.179,83 eura od 16.10.2009 do zaplatenia, úrokom vo výške 16,5% ročne zo sumy 3.179,83 eura od 16.10.2009 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Uvedený platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 28.5.2013.

Žalovaná sa návrhom, podaným na súde dňa 9.5.2014 domáhal, aby súd povolil obnovu konania vo veci 11Ro/72/2013. Svoj návrh odôvodnila ust. podľa § 228 ods. 1 písm. a/, b/, e/ O.s.p.. Ako navrhovateľka tohto mimoriadneho opravného prostriedku sa len pred tromi týždňami, začiatkom mesiaca marec 2014, oboznámila s rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva („ESLP“) Beian v. Rumunsko, rozsudkom SD EÚ z 27. júna 2000 Spojené prípady C-240/98 až C-244/98 OcéanoGrupoEditorial SA a rozsudkom SD EÚ z 21. novembra 2002 - prípad C-473/00 Cofidis SA.. Žalovaná ďalej uviedla, že sa dozvedela o nových skutočnostiach, ktoré tu boli v čase napadnutého rozhodnutia a nemala o nich vedomosť a v ktorých súdy judikovali, že niektoré zmluvné podmienky v úverových zmluvách sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. V súdnej veci ide o spotrebiteľskú vec a zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, preto podľa § 172 ods. 9 O.s.p. nemal byť platobný rozkaz vydaný, pričom neprijateľnosť zmluvnej podmienky súd skúma ex offio. Zákon zakazuje v § 172 ods. 9 OSP vydať platobný rozkaz (§ 172 ods. 9 O.s.p. „Ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.“). Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje množstvo neprijateľných zmluvných podmienok ako napr. dohodu o zrážkach zo mzdy podľa čl. 10, účinky odstúpenia od zmluvy nevýhodnejšie oproti OBZ podľa čl. 9.5, 30 % úroky z omeškania podľa čl. 9.6. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Žalobca ešte pred podaním pôvodného návrhu od zmluvy odstúpil, avšak súd pri rozhodovaní túto skutočnosť nezohľadnil a priznal aj úroky napriek tomu, že v prípade odstúpenia od zmluvy vzniká právo žalobcovi domáhať sa od dlžníka vrátenia poskytnutého úveru, nie však úrokov za úver zo

zmluvy zrušenej s účinkami od počiatku. Žalovaná poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/27/2012, z 30.10.2012, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/35/2011, z 13.9.2012, rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 31Cb/29/2009, z 5.4.2013. Najmenej v uvedenom rozsahu je platobný rozkaz nezákonný a preto je zjavné, že môže obnova privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

K včasnosti podania návrhu poukázala na komentár Q.. V. k OSP, kde uviedol: „Problémom bude aj to, ako posudzovať subjektívnu lehotu v takých prípadoch, lebo návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď sa mohol uplatniť. Ak vezmeme do úvahy, že rozsudky Súdneho dvora alebo Súdu prvého stupňa pred 1. májom 2004 z prevažnej časti nie sú preložené do slovenského jazyka, potom táto subjektívna lehota je tiež viac-menej otvorená, lebo použitie rozsudku v inom než slovenskom jazyku znemožňuje uplatnenie takého dôvodu obnovy konania. V tejto spojitosti je nejasné ako preukazovať, kedy sa navrhovateľ dozvedel o rozsudku, ktorý by mal byť dôvodom obnovy konania, lebo od navrhovateľa nemožno spravodlivo očakávať, aby sledoval celú judikatúru Súdneho dvora a ďalších dvoch komunitárnych súdov. „ Vychádzajúc z uvedeného právneho záveru máme za to, že súd pokiaľ vôbec nevykonal nijaké dokazovanie, mal vychádzať z tvrdenia navrhovateľa a dospieť k záveru, že subjektívna lehota bola dodržaná“

Vzhľadom na to, že spotrebiteľské právo príslušný okresný súd v konaní vôbec neuplatnil, je nanajvýš odôvodnené, aby toto právo uplatnil súd rozhodujúci o návrhu na obnovu konania. Zmluvu o úvere uzatvárala ako fyzická osoba, peňažné prostriedky si požičala na osobnú spotrebu od právnickej osoby, ktorá poskytovala spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania. Zmluva o úvere však jasne vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy, no Okresný súd Prešov sa nezaoberal možnosťou posúdenia zmluvy o úvere ako zmluvy uzatvorenej podľa ustanovení právnej úpravy zameranej na ochranu spotrebiteľa.

Povolenie obnovy konania je odôvodnené aj preto, že rozhodnutie okresného súdu je v rozpore s rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora, čo iba potvrdzuje, že vnútroštátny súd hrubo porušil komunitárne právo zamerané na ochranu spotrebiteľa. Žalovaná poukázala na rozsudok Európskeho súdneho dvora zo dňa 27. júna 2000 vo veci C-240/98 OcéanoGrupoEditorial SA a RocioMurcianoQuintero, ako aj na rozsudok Európskeho súdneho dvora zo dňa 21. novembra 2002 vo veci C-473/00 Cofidis SA a Jean-LouisFredout. Pre prípad, že by súd nepovolil obnovu konania žalovaná dala do pozornosti rozhodnutie ESLP vo veci Beian v. Rumunsko (č. 1) zo dňa 6. decembra 2007 v ktorom tento rozhodol, že vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv, konkrétne čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1.

Žalovaný k návrhu uviedol, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 18. 12. 2008 Zmluvu o poskytnutí hotovostného úveru mPÔŽIČKA č. XXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“). V zmysle Zmluvy sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy Všeobecné obchodné podmienky mBank. Prílohou k Zmluve sú Harmonogram splátok, Obchodné podmienky poskytovania hotovostných úverov v mBank (produkt mPôžička). Žalovaná svojim podpisom na Zmluve potvrdila, že k dátumu uzavretia Zmluvy ich obdržala a oboznámila sa s nimi, berie ich na vedomie a zaviazala sa ich dodržiavať. Žalobca si splnil svoju povinnosť a žalovanej boli poskytnuté peňažné prostriedky. Žalovaná poskytnutý úver čerpala, pričom uhradila len 5 splátok vo výške 408,05 eura, pričom ostatné už nezaplatila, čím sa dostala do omeškania. Vzhľadom k tomu, že žalovaná porušila Zmluvu, tým spôsobom, že nezaplatila viac ako dve splátky, navrhovateľ písomne dňa 04.10.2011 odstúpil od Zmluvy v zmysle ust. § 506 Obchodného zákonníka a bodu 2.3,5 Obchodných podmienok, pričom zároveň ponúkol žalovanej možnosť zaplatiť splatný záväzok v mesačných splátkach. Žalovaná dlžnú sumu neuhradila a ani nevyužila ponúkanú možnosť mesačných splátok. Zmluva bola uzavretá podľa obchodného zákonníka, nakoľko Občiansky zákonník ustanovenia upravujúce zmluvu o úvere neobsahuje. Ide o zmluvu, ktorá sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na subjekty, ktoré ju uzavierali, nakoľko ide o absolútny obchodno-záväzkový vzťah. Príslušné ustanovenia sú dispozitívneho charakteru a teda zmluvné strany si mohli všetky náležitosti podľa potreby dohodnúť a nie sú viazané ustanoveniami zákona, ktoré podporne upravujú otázky, ak ich strany v zmluve nevyjadřili. V zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch je zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené s úverom. Úverová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku sa aplikuje bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľskému subjektu. Úverová zmluva je od 01.01.2008 (§ 52

ods. 1 Občianskeho zákonníka) súčasne zmluvou spotrebiteľskou bez ohľadu na právnu formu, ak ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Cieľom ustanovení zabezpečujúcich ochrany spotrebiteľa je chrániť ich práva pred dodávateľmi, ktorý zjavne zneužívajú svoje postavenie a nie porušovať zásadu rovnosti účastníkov konania v tom zmysle, že sa jednotlivé ustanovenia vyložia presne v prospech spotrebiteľa, aby sa tok mohol vyhnúť plneniu svojich povinností a záväzkov. V tomto prípade to bola práve žalovaná, ktorá si nespĺnila svoju povinnosť, pričom je porušením zásady rovnosti účastníkov konania, keď sa každá, aj zjavne prijateľná, avšak v danom prípade v neprospech v spotrebiteľa pôsobiaca podmienka vyhodnotí ako neprijateľná, pričom v takýchto prípadoch sa dostávame do situácie, že aplikovaním ustanovení na ochranu spotrebiteľa, ktoré sú „napasované“ na situáciu, ktorá vznikla až po uzavretí Zmluvy, sa miesto ochrany práv slabšej strany dostávame k ochrane porušovania jej povinností, čo zjavne nie je cieľom predmetných ustanovení.

K procesným podmienkam na povolenie obnovy konania žalovaný uviedol, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, na základe čoho nim možno napadnúť iba právoplatné rozhodnutia súdov, a to jednak z taxatívnej vymedzených dôvodov a v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie má za následok procesnú preklúziu práva podať návrh na obnovu konania. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 28. 5. 2013, pričom návrh na obnovu konania bol súdu doručený dňa 9. 5. 2014. Jednou zo základných všeobecne platných zásad uplatňovaných v práve je zásada „Ignorantia legis non excusat“, pričom v zmysle tejto zásady platí, že nikto sa nemôže zbaviť zodpovednosti za svoje konanie alebo určitej povinnosti tvrdením, že nepoznal zákon resp. o svojich povinnostiach a právach nevedel. Žalobca nesúhlasí, že okamihom, kedy začala plynúť subjektívna lehota, bolo práve nadobudnutie vedomostí o existencii a obsahu judikatúry všeobecných súdov a Európskeho súdneho dvora. Platobný rozkaz bol žalovanej doručený do vlastných rúk, pričom mala 15 dňovú lehotu na podanie odporu. V čase, kedy bol vydaný platobný rozkaz existovali mnohé organizácie, ktoré sa venovali problematike bezplatného právneho poradenstva, nehovoriac o existencii množstva webových stránok, vrátane stránky ministerstva spravodlivosti, ktoré už v tej dobe obsahovali právne postrehy, ktoré mohla žalovaná v prípade, že nebola ochotná svoju situáciu konzultovať s právnikom, využiť. Z toho dôvodu trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala plynúť dňom, kedy jej bol doručený Platobný rozkaz pričom žalovanej neznalosť judikatúry Európskeho súdneho dvora nemala na túto skutočnosť žiadny vplyv.

Žalovaný poukázal na Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.2013, sp. zn. 8Co/345/2013, ktorým súd v obdobnej veci obnovu konania nepovolil a podľa ktorého: „Odvolací súd nepovažuje za správny záver súdu prvého stupňa, že odporkyňa sa dozvedela o dôvode obnovy konania od svojho právneho zástupcu dňa 19.07.2012. Takýto záver nemôže obstáť z dôvodu, že v takom prípade by trojmesačná lehota závisela výlučne na rozhodnutí (svojevôli) účastníka konania v tom smere, či sa vôbec a kedy obráti so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci na advokáta, a preto je potrebné vždy prihliadnuť na všetky okolnosti konkrétneho prípadu a tieto vyhodnotiť v kontexte doby vydania rozhodnutia Súdneho dvora, s ktorými má byť vnútroštátne rozhodnutie v rozpore tak, aby nedochádzalo k zneužívaniu tohto mimoriadneho opravného prostriedku na úkor princípu právnej istoty. V danom prípade relevantné rozhodnutia Súdneho dvora, na ktoré sa odporkyňa odvoláva, boli vydané 27.6.2000, teda v čase pred vydaním platobného rozkazu, prípadne 10.11.2010, teda bezprostredne po vydaní platobného rozkazu a relevantná právna úprava, ktorej aplikácie sa odporkyňa dovoľáva, týkajúca sa spotrebiteľských zmlúv a neprímeraných podmienok v nich, bola upravená v ust. § 23 a zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb. s účinnosťou od 1.1.2000, do ktorého ustanovenia bola implementovaná do nášho právneho poriadku smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, z ktorej odporcom citovaná judikatúra vychádza, Z uvedeného teda vyplýva, že už v čase vydania platobného rozkazu existovala relevantná právna úprava týkajúca sa ochrany spotrebiteľa vychádzajúca zo smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ako aj na ňu nadväzujúca judikatúra Súdneho dvora, a preto v sporovom konaní odporkyňa nič nebránilo obrátiť sa v tomto smere na advokáta so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci pokiaľ sama nemala právnické vzdelanie. Ďalej poukázal žalovaný na Uznesenie Okresného súdu Malacky zo dňa 19. 12. 2012 sp.zn.: 4C/215/2011, ktorým súd v obdobnej veci taktiež obnovu konania nepovolil.

Podľa § 228 ods. 1 O.s.p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev,

f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

Podľa § 228 ods. 2 O.s.p., návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 230 ods. 2 O.s.p., po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,

b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,

c) § 228 ods. 1 písm. c),

d) § 228 ods. 1 písm. d),

e) § 228 ods. 1 písm. e).

Podľa § 234 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí.

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý má povahu výnimky zo zásady nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Vzhľadom na to je jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzená. Podmienkami prípustnosti každého návrhu na obnovu konania sú: spôsobilý predmet, voči ktorému návrh smeruje, zákonný dôvod obnovy, o ktorý sa návrh musí opierať, lehoty, počas ktorých musí byť návrh na obnovu konania podaný, osoba spôsobilá k podaniu návrhu, osobitné náležitosti návrhu na obnovu konania a príslušnosť súdu k prejednaniu návrhu na obnovu konania. Splnenie, resp. nesplnenie týchto podmienok je súd povinný skúmať z úradnej moci.

Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy. Prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je taktiež dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. Právoplatné rozhodnutie môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci / § 228

ods.1 písm. a/ O.s.p./ Použitie dôkazu zo strany účastníka spočíva v tom, či účastník splnil zákonom mu uloženú povinnosť (§ 101 ods. 1 O.s.p.) prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania predovšetkým tým, že pravdivo a úplne označí všetky potrebné dôkazné prostriedky. Citované ustanovenie tak, ako i ustanovenie § 228 ods.1 písm. b/ O.s.p., ktoré spočíva v možnosti vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, upravuje procesný prostriedok, pomocou ktorého možno dosiahnuť nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť má pôvod v tom, že v pôvodnom konaní nemohol byť riadne zistený skutkový podklad napadnutého rozhodnutia. V oboch prípadoch je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa nemohli vykonať dôkazy. Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. sa vzťahuje na prípady, v ktorých účastník konania tieto dôkazy voči súdu v pôvodnom konaní použil (dôkazy označil a navrhol ich vykonanie), nemohli byť ale súdom vykonané preto, lebo tomu bránila nejaká objektívna prekážka. Žalovaná ako dôvod obnovy konania uvádzala § 228 ods. 1 prím. a), b) O.s.p., a to, že súd vec nesprávne právne posúdili, k čomu poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a Trnave. Ako už bolo vyššie uvedené, tak návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy pochybení pri právnom posudzovaní vecí, prípadne iné právne posúdenie vecí. Takýmto dôvodom môže byť len rozhodnutie iného orgánu, ktorý rozhodol o konkrétnej otázke (v rámci výkonu právomoci), ktorú konajúci súd v preskúmanom konaní vyhodnotil ako predbežnú otázku. Právny názor vyslovený iným orgánom než procesným súdom, ktorý vo veci konal v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania. Preto nebolo možné považovať rozhodnutia Krajských súdov za spôsobilý dôvod obnovy konania, a to aj napriek tomu, že rozhodovali v obdobných veciach, keďže ich závery nemajú všeobecnú záväznosť. Ide o rozhodnutia, ktorými bola sporná otázka vyriešená vo vzťahu medzi účastníkmi konkrétneho konania.

Ústavný súd SR vo svojom uznesení II. ÚS 109/2012 uviedol: Ani z pohľadu ústavného súdu nemožno judikatúru súdov (aj keby malo ísť o ustálenú a konštantnú judikatúru) považovať za skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné požiadať o obnovu konania. Judikatúra totiž predstavuje právny názor na výklad a aplikáciu určitej právnej normy, a to buď vo všeobecnej polohe, alebo v nadväznosti na konkrétne skutkové okolnosti riešeného prípadu. Zjednodušene povedané to znamená, že s ohľadom na súdnu prax v iných veciach môže účastník konania vo svojej právnej veci argumentovať v prospech pre neho priaznivého výkladu a aplikácie práva s poukazom na rozhodnutia vydané v iných obdobných prípadoch. Preto pokiaľ bola sťažovateľka presvedčená o nesprávnosti právneho posúdenia jej veci (čoho dôkazom v jej očiach bolo aj dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu v inej obdobnej veci), mohla a mala sa pokúsiť svoj odlišný právny názor presadiť v rámci dovolania, prípadne podnetom na podanie mimoriadneho dovolania. Napokon mohla podať aj sťažnosť ústavnému súdu. Nie je však možné namiesto uvedených prostriedkov nápravy právoplatných rozhodnutí použiť inštitút obnovy konania, ktorý je mimoriadnym opravným prostriedkom najmä na nápravu pochybení pri zisťovaní skutkového stavu, nie teda na naprávanie chybných právnych názorov.

Pokiaľ ide o dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1, písm. e/ O.s.p., tak súd má za to, že v danom prípade nebola dodržaná 3 mesačná subjektívna lehota. Žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že sa o dôvode dozvedela v marci v budove združenia HOOS, kde ako sama uviedla, sa dozvedela, že sa zaoberajú aj takýmito vecami. Súd však takéto tvrdenie považoval za účelové, pretože ako vyplýva z pripojeného spisu 15C/181/2012, tak v tomto konaní bola rovnako žalovaná M. C. a v konaní vystupovalo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Na pojednávaní dňa 5.11.2013, teda v čase, keď už bol platobný rozkaz právoplatný, sa zúčastnili rovnako žalovaná ako aj právny zástupca združenia. Žalovaná už v tomto čase musela vedieť čím sa združenie zaoberá a už vtedy bol platobný rozkaz právoplatný a teda žalovaná sa mohla aj cestou právneho zástupcu oboznámiť s týmito rozhodnutiami, keďže vedľajším účastníkom pripojené rozhodnutia na nich odkazovali. V neposlednom rade je potrebné poukázať aj na žalobcom citované uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.2013, sp. zn. 8Co/345/2013, ktorý dospel k záveru, že pri subjektívnej lehote je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti konkrétneho prípadu a tieto vyhodnotiť v kontexte doby vydania rozhodnutia Súdneho dvora, s ktorými má byť vnútroštátne rozhodnutie v rozpore tak, aby nedochádzalo k zneužívaniu tohto mimoriadneho opravného prostriedku na úkor princípu právnej istoty. Súdom má preto za to, že subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala plynúť v nasledujúci najneskôr dňa 6.11.2013 a uplynula dňa 6.2.2014.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd návrh na obnovu konania zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Súd priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania vo výške 357,04 eura, ktoré pozostávajú z dvoch úkonov právneho zastúpenia za písomné podanie na súd, zastupovanie na pojednávaní dňa 14.11.2014 pri tarifnej hodnote veci 3.179,83 eura / 2x po 121,17 eura + 2x rež. paušál po 8,04 eura/ + 20 % DPH cestovné motorovým vozidlom MERCEDES - BENZ E 270 CDI na trase Košice - Prešov a späť vo výške 20,14 eura + náhrada za stratu času za 2 začaté polhodiny vo výške 26,80 eura + 20 % DPH / podľa § 9 ods.1, § 10 ods.1, § 13a ods.1 písm. c/ a d/, § 15 písm. a/, b/, § 16 ods.3, ods.4, § 17 ods.1, § 18 ods.3 vyhl. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Podľa § 149 ods.1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.